

ABSTRAKT

Práce se zabývá problematikou osamostatňování osob s mentálním postižením od rodičů. Cílem práce je zmapovat cestu k dospělosti osob s mentálním postižením v kontextu životního příběhu z pohledu jejich matek včetně vyhlídek a perspektiv do budoucna. Práce hledá odpověď na otázku: Proč rodiče odkládají plánování a realizaci osamostatnění svých dospělých dětí do pozdního věku? Ústředním tématem je vyrovnávání se rodičů s důsledky mentálního postižení jejich dětí v průběhu celého života jako střetávání naděje a reality v oblasti seberealizace, lidských vztahů a partnerství osob s mentálním postižením. Metodou výzkumu je interpretace biografických rozhovorů a životních křivek s použitím narativní analýzy a zakotvené teorie. Práce porovnává skupinu matek osob se středně těžkým a skupinu matek s lehkým mentálním postižením. Výsledky ukazují kvalitativní rozdíly v problémech obou skupin. U matek osob se středně těžkým mentálním postižením jde o dilematický vztah ke chráněnému bydlení, u matek osob s lehkým mentálním postižením pak o dilematický vztah k partnerství dítěte. Společným jmenovatelem je pak hrozba trvalého osamění jejich dětí v budoucnosti, otřesení smyslu života a existenciální úzkost. Výstupem práce je doporučení pro praxi a konstatování, že závažnost problémů rodičů při vyrovnávání se s mentálním postižením svého dítěte nemusí být závislá na jeho stupni.

KLÍČOVÁ SLOVA

Mentální postižení, dospělost, osamostatnění od rodičů, budoucnost, plánování, chráněné bydlení, partnerské vztahy.